

Full diocesà

26 d'abril del 2026

p5 –El 9 de maig, matinal diocesana de cant litúrgic

p6 i p7 –Antoni Gaudí, esbòs espiritual d'un home de fe

Prop de 500 catecúmens han rebut el baptisme a Catalunya

A la Vetlla Pasqual d'aquest any, prop de 500 catecúmens han estat batejats en el conjunt de les diòcesis amb seu a Catalunya. Així ho ha confirmat a Ràdio Estel el director del Secretariat del Catecumenat de l'arxidiòcesi de Barcelona, Mn. Felip-Juli Rodríguez, que ha remarcat que «el catecumenat és, en el fons, fruit de la Pasqua del Senyor».

Segons ha explicat, entre 450 i 500 adults han rebut el baptisme aquesta Pasqua a Catalunya, una xifra que considera elevada i que consolida una tendència de creixement.

Mn. Felip-Juli Rodríguez atribueix aquest augment, en part, al fet que molts joves busquen avui «arrelar en un món globalitzat» i troben en la comunitat cristiana un espai d'estabilitat no solament des del punt de vista espiritual, sinó també

comunitari. En aquest sentit, assenyala que valors com la fraternitat, la vivència del perdó –tant en relació amb Déu com amb els altres– i l'acompanyament personal són especialment valorats pels qui inicien aquest camí de fe.

Pel que fa al perfil dels nous batejats, el responsable del catecumenat subratlla que és molt divers. Hi ha persones provinents d'entorns cristians però poc practicants, mentre que d'altres no havien tingut cap contacte previ amb la fe cristiana i han descobert per primera vegada la figura de Jesucrist. Aquestes dades posen de manifest la vitalitat del catecumenat a les diòcesis catalanes i el paper que continua tenint la celebració de la Pasqua com a moment central d'incorporació a la vida cristiana.

«Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús»

Diumenge IV de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

(2,14a.36-41)

Salm responsorial

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

[22]

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguíu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

(2,20b-25)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó

que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo soc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

(10,1-10)

«Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges»

«Heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià»

Andrey Castrillón, prev.

Dues tendències s'han anat colant discretament en el nostre dia a dia: un estil de vida cada cop més replegat sobre si mateix, que es protegeix i manté distàncies, i una indecisió que ens deixa la vida aturada davant un llinar on ni s'hi passa ni es permet passar. Enmig d'aquesta realitat ressona la paraula de Jesús que es presenta a si mateix com la porta. Més que una definició, aquesta imatge expressa la manera com Déu es dona a conèixer, situant en ell l'únic accés a la vida plena que ens ofereix a desdir.

Passar per Jesús demana el coratge de deixar-se trobar i de reconèixer la seva veu que ens crida pel nom. Entre tantes veus que reclamen atenció, sovint dispersant el nostre camí, la de Crist, el bon pastor, ens aplega i guia amb una autoritat que ve del seu amor fidel. Així, el cor, avesat a defensar-se i a bastir murs de falses seguretats, descobreix una altra manera d'estar amb els altres: més tendra, més comprensiva, més propera. Seguir el pastor és, al capdavant, aprendre a confiar en qui s'entrega totalment pel seu ramat.

En l'Evangeli de Joan, la porta i el pastor són una mateixa presència, que obre camí i que acompanya, que convida a passar i que sosté cada pas. Qui acull aquesta experiència esdevé ell mateix llinar per als altres, perquè la vida que brolla del Resuscitat duu una força que no es pot retenir. Aquesta gràcia es filtra per les petites esclatxes de la quotidianitat: en la manera d'acollir els germans, d'escoltar amb paciència i d'estar present en el patiment de qui és al nostre costat. A través de la nostra vida, viscuda amb senzillesa i autenticitat, altres poden trobar la porta de la fe que ens duu cap al Pastor que té cura de cadascú, fins a donar la vida per tothom.

La imatge

El lloc és un descampat, les muntanyes es veuen altes, a prop hi ha roques i estimballs. Com és de necessària la presència i l'obra del pastor! Les ovelles del ramat no se'n separen, l'envolten perquè a prop seu no tenen por; quan toqui caminar aniran al seu darrere, els portarà a l'aliment que els cal.

Si les ovelles poguessin parlar, escoltaríem el Salm 22: «El Senyor és el meu pastor...»

El bon pastor (1886-94). James Tissot

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

27 dilluns

La Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya
Ac 1,12-14 / Salm 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-56

28 dimarts

— Sant Lluís M. Grignon de Montfort, prev.
Ac 11,19-26 / Salm 86 / Jo 10,22-30

29 dimecres

— Santa Caterina de Siena, vg. dra.
— Sant Robert, abat
1Jo 1,5-2,2 / Salm 33 / Mt 11,25-30

30 dijous

— Sant Pius V, papa
— Sant Joan Benet de Cottolengo, fund
Ac 13,13-25 / Salm 88 / Jo 13,16-20

1 divendres

— Sant Josep Obrer
Maig, consagrat a Maria mare del Bell Amor
Ac 13,26-33 / Salm 2 / Jo 14,1-6

2 dissabte

— Sant Atanasi, bisbe i mr.
— Santa Zoe, mr.
Ac 13,44-52 / Salm 97 / Jo 14,7-14

3 diumenge V de Pasqua / Cicle A

— Sts. Felip i Jaume el Menor, apòstols
Ac 6,1-7 / Salm 32 / 1Pe 2,4-9 / Jo 14,1-12

S'obren les inscripcions del Camino de Santiago per a joves

Redacció

Aquest estiu la Delegació de Joves organitza un pelegrinatge en forma de ruta a Santiago de Compostel·la. Serà de l'1 al 8 d'agost i està obert a joves nascuts entre el 1991 i el 2009 (de 16 a 35 anys). El transport fins a l'inici de la ruta serà en autocar, el qual sortirà des de diferents llocs del bisbat.

Durant cinc dies els joves farem un centenar de quilòmetres pel camí portuguès, sortint de Tui i acabant a Sant Jaume de Galícia, on passarem un dia. Durant les nits de la ruta dormirem a terra, en poliesportius o altres espais similars. Tota una setmana d'aventura, en un entorn de fe i d'amistat!

El preu complet de la ruta és de 300€. Les inscripcions es poden trobar al QR d'aquesta pàgina. Per a qualsevol dubte, telefonau al número de la Delegació (621 140 086).

Per les inscripcions
escanegeu aquest QR

Setmana Vocacional: Tots preguem per tots

En el marc del IV de Pasqua, del Bon Pastor, la nostra diòcesi s'uneix a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i de les Vocacions Natives, enguany sota el lema proposat per la Conferència Episcopal: «Tots preguem per tots». Aquesta crida, profundament eclesial, ens recorda que la vocació no és un afer individual, sinó un do que neix en el si del Poble de Déu i per al servei de tots. En aquest temps pasqual, marcat per la llum del Ressuscitat, som convidats a redescobrir que tota vida cristiana és resposta a una crida, des del baptisme Déu ens ha confiat una missió. Així, cadascú de nosaltres és vocació. Com a Bisbat, volem que aquesta Setmana Vocacional sigui una autèntica oportunitat per a suscitar una veritable cultura vocacional en totes les parròquies. Per això, en cada comunitat es potenciaran pregàries i espais d'adoració. Us convidem a viure aquesta setmana en cada comunitat parroquial, participant en aquests moments d'oració, i també en la intimitat del cor, dedicant un temps personal a demanar al Senyor pel do de les vocacions.

El 9 de maig, matinal de formació sobre els cants litúrgics al Seminari de Vic

Redacció

La Comissió Diocesana de Música Sacra organitza, com cada any, una nova matinal de formació adreçada a totes les persones interessades en la música al servei de la litúrgia: directors de cor, cantors, organistes, responsables de música parroquial i també tots aquells fidels que vulguin aprofundir en el sentit, la riquesa i la pràctica del cant litúrgic dins la vida de l'Església.

Enguany, aquesta trobada estarà dedicada al tema «Els cants litúrgics», amb l'objectiu de reflexionar sobre el lloc que ocupa el cant en la celebració, descobrir amb més profunditat el valor espiritual i pastoral del repertori litúrgic i compartir criteris, orientacions i recursos que ajudin a enriquir les celebracions de les nostres parròquies. Es tracta d'una proposta formativa pensada per a ajudar els qui tenen alguna responsabilitat en l'animació musical de la litúrgia a viure aquest servei amb més consciència, qualitat i sentit eclesial.

La ponència anirà a càrrec del P. Joan Maria Mayol, rector del santuari de Montserrat, que oferirà la seva reflexió i experiència entorn del paper dels cants litúrgics en la pregària comunitària. La sessió comptarà també amb la direcció musical de Joan Mass i amb l'acompanyament de l'organista David Iglesias, que ajudaran a donar un caràcter vivencial i pràctic a la matinal.

La sessió tindrà lloc el pròxim dissabte dia 9 de maig a partir de les 9.30 h, al Seminari de Vic. Serà una bona ocasió per a formar-se, compartir experiències, intercanviar inquietuds i reforçar la importància de la música com a element essencial de la celebració litúrgica i de la pregària del poble de Déu.

El preu de la inscripció és de 10 euros per persona, que es podran abonar en arribar. Aquest import inclou tant el material de treball com el cafè-refrigeri. La data límit per a inscriure-s'hi és el 2 de maig.

Convidem especialment totes les persones que participen en el servei musical de les parròquies a prendre part en aquesta trobada formativa, que vol ser una ajuda concreta per a viure amb més profunditat, dignitat i qualitat el cant dins la litúrgia i per a continuar creixent en aquest servei tan valuós per a les nostres comunitats.

Us preguem que confirmeu aviat la vostra assistència. Ho podeu fer tant a títol individual com en nom d'un grup, indicant el nombre de persones assistents i el nom dels participants, al correu electrònic: musica-sacra@bisbatvic.org

El Sant Pare ens visita

9 i 10 de juny

Antoni Gaudí, home de fe

Redacció

Més que un geni de l'arquitectura

La declaració d'**Antoni Gaudí com a venerable**, autoritzada pel papa Francesc el **14 d'abril de 2025**, ha ajudat a situar en primer pla una dimensió essencial de la seva persona: la seva vida interior. L'Església no reconeix només l'autor d'una obra extraordinària, sinó un laic que va viure de manera exemplar les virtuts cristianes. En Gaudí, l'art, la litúrgia i la fe no apareixen separats: la seva arquitectura neix d'una visió espiritual del món i d'un desig profund de glorificar Déu.

Una fe que madura i es purifica

La religiositat de Gaudí no respon a una conversió sobtada, sinó a un procés que es va anar aprofundint amb els anys. Ja de petit havia rebut una formació cristiana sòlida, però la seva maduresa espiritual es va accentuar especialment a partir de la **Quaresma de 1894**. Aquell any va practicar un **dejuni severíssim** que el portà a una greu malaltia i que es convertí en un punt d'inflexió interior. Diverses fonts coincideixen a assenyalar que aquesta experiència, unida a la intervenció i acompanyament de **Josep Torras i Bages**, el va orientar de

manera més radical cap a Déu i cap a la comprensió de la seva feina com una missió. A partir d'aleshores, la Sagrada Família deixà de ser per a ell només un gran projecte artístic per esdevenir sobretot una obra confiada a la providència divina.

Una espiritualitat profundament litúrgica

Un dels trets més remarcables de Gaudí és que la seva fe tenia un marcat to **litúrgic i sacramental**. Segons la documentació divulgativa de la seva

causa, la seva vida espiritual se sostenia en la **missa i la comunió diàries**, en la **confessió freqüent**, en la pregària personal i en diverses devocions concretes, especialment el **rosari** i el **via crucis**. No vivia la religió com una idea abstracta, sinó com una realitat quotidiana, ordenada pels ritmes de l'any litúrgic: seguia amb intensitat els temps forts, sobretot l'**Advent i la Quaresma**, i participava amb fervor en el **Tridu Pasqual** i en el cicle de Nadal. També tenia a punt jaculatòries senzilles, com aquella invocació tan pròpia: «**Jesús, Josep i Maria, us dono el cor i l'ànima meva**».

Les seves influències espirituals

La seva espiritualitat es va nodrir tant de persones com de lectures. Entre les influències més importants hi figuren els bisbes **Torras i Bages, Grau i Campins**, així com figures com **sant Josep Manyanet, Jacint Verdaguer** i el jesuïta **Ignasi Casanovas**. En l'àmbit intel·lectual i religiós, Gaudí bevia de la **Bíblia**, del **Missal Romà**, del **Cerimonial de Bisbes** i de l'obra **L'Année liturgique** de **Dom Prosper Guéranger**, un autor clau per entendre la centralitat de la litúrgia en la seva sensibilitat. També hi ha en ell una empremta de **sant Tomàs d'Aquino**, de **Jaume Balmes** i del **beat Ramon Llull**. Tot aquest univers espiritual i doctrinal ajuda a entendre per què Gaudí concebia el temple no només com un edifici, sinó com una veritable **catequesi en pedra**.

Devocions i pràctiques concretes

La fe de Gaudí tenia expressions molt concretes. *Revista Ecclesia* recorda que dedicava llargues estones a la pregària i a la lectura de llibres pietosos, que tenia una forta devoció mariana i que anomenava la Mare de Déu

amb tendresa "**la mareta**". Portava **rosaris a la butxaca** i un **escapulari de la Mare de Déu del Carme**, i trobava a l'**oratori de Sant Felip Neri** un veritable refugi espiritual, on es confessava i rebia direcció espiritual dels pares oratorians. La mateixa tradició gaudiniana subratlla que la seva arquitectura no era aliena a aquesta pietat: en ella, símbol, bellesa i pregària formen una mateixa realitat.

La Sagrada Família, obra de fe

En els darrers anys, sobretot entre 1914 i 1926, Gaudí concentrà tota la seva activitat creativa en la **Sagrada Família**. Ho feu amb una convicció

cada vegada més neta: els dons rebuts havien de donar fruit, però el ritme últim de l'obra pertanyia a Déu. D'aquí neix la seva confiança en la providència i aquella manera tan seva d'entendre el temps, no com a pressa humana, sinó com a disponibilitat davant la voluntat divina. Per això, més enllà del gran arquitecte, emergeix la figura d'un home auster, contemplatiu, profundament eclesial, que va voler convertir la seva obra en lloança i la seva vida en servei. La declaració de venerable convida, doncs, a mirar Gaudí no només com un geni del modernisme, sinó com un **home de fe** que va deixar que Déu modelés, alhora, la seva ànima i la seva arquitectura.

Aneu mar endins (Lc 5,4)

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'escena evangèlica de la crida dels primers deixebles (Lc 5,1-11) és plena de ressonàncies per a nosaltres en aquest moment eclesial i social. Jesús convida aquells pescadors del mar de Galilea, que s'havien escarrassat tota la nit sense pescar res, a anar més endins encara i tornar a calar les xarxes. El Senyor els invita a fiar-se de la seva paraula i fer el que mai no haurien realitzat, vist els fracassos anteriors. La confiança en Jesús obra la pesca abundantíssima, tant que les xarxes eren a punt d'esquinçar-se. L'efecte és clar, sobretot en Simó-Pere: *Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador* (5,8).

Confiar en la paraula de Jesús és el camí perquè Déu faci fecunda la nostra missió.

En una societat on predominen massa sovint la incertesa i la manca d'esperança, els creients som cridats a posar més i més la confiança en Jesús i en la seva paraula. Necessitem, enmig de tantes veus que ressonen, atendre la veu clara i nítida del Senyor. Hem de ser amatents a l'escolta de la seva paraula i a posar-la en pràctica sense cap recança. Sense oblidar tampoc la necessitat de donar-li culte, és a dir, lloar-lo, agrair els seus dons, demanar la seva misericòrdia.

El Senyor ens diu: *Aneu mar endins* (Lc 5,4), enmig de les incerteses i els fets que volen minar la nostra esperança. Això significa sortir de la nostra àrea de confort: el que sempre hem fet, el que sabem fer, el que tothom fa. Ens manar d'acudir més endins, allà on no hem anat mai o fa temps que no hi hem passat. Jesús ens ho diu, perquè ell sap quins són els seus caladors, que no sempre coincideixen amb els que nosaltres pensem. Perquè —i no ho hem de descuidar mai— la pesca sempre és del Senyor.

Hi ha joves que senten la crida del Senyor a més lliurament a ell. També truquen a la porta de la nostra Església persones que cerquen les fonts de la vida: els sacraments de la iniciació cristiana. A molts cors la set profunda de veritat, amor i bellesa els fa cercadors de sentit. Arriba al cor de Déu el clam silenciós de qui sofreix per la injustícia, la soledat, la malaltia, els trencaments familiars, la violència. Tots aquests esperen l'acolliment i l'acompanyament dels qui som deixebles de Crist i sentim la seva crida suau i urgent, al mateix temps: *Aneu mar endins vers els «caladors»* que jo mateix he preparat per a les vostres xarxes. El sant pare Lleó parla d'una «renovada Pentecosta vocacional en l'Església» (*La fidelitat genera futur*, 27). ¿Estem preparats —repeteix— per a l'acolliment i l'acompanyament?

